

ПЕТЪР КЪРДЖИЛОВ
ПЕЩЕРАТА НА ЖЕЛАНИЯТА

chitanka.info

— Виж, господарю, птица!

Бахтияр бавно вдигна глава. Изтощението го принуждаваше да избягва всеки излишен жест. Напуканите му от жаждата устни се разтегнаха в усмивка. Птицата бе първото живо същество, като се изключат неколцината му спътници, което Бахтияр зърваше от много дни насам. Преди два месеца се бе разделил с остатъците от пищния си керван във високопланинския кишлак Аибунар. Камилите и яковете, натоварени с отбрани храни и скъпи съдове, робите и прислугата, танцьорките и свирачите поеха обратно. По стръмната пътека продължи само малък отряд. Бяха най-верните му хора, най-смелите, най-опитните. Загуби трима от тях, които се сринаха в мрачните бездни, огласяйки скалистите им стени с диви крясъци. Оцелелите продължиха през каменната пустош. Скоро провизиите започнаха да се топят. Местата, където можеха да си накусят гърлата, ставаха все по-труднодостъпни. Дрехите по гърбовете на хората му се превръщаха в дрипи. Но продължаваха да вървят — напред и нагоре...

— Сигурно е орел — каза Бахтияр.

Сутрин високо в планината слънцето изгряваше от непредсказуеми посоки. От дневния зной се криеха в сенките на скалите — отдавна бяха забравили как изглеждат дърветата и храстите. Нощите пък сковаваха телата от студ. Все по-рядък ставаше и въздухът. Дишаше се трудно.

— Орел е — рече Мелконий.

Птицата кръжеше над скалните зъбери. Всеки друг път волният ѝ полет би предизвикал възторга на младия халиф Бахтияр. Но не и сега, не и тук сред тази пустош, която изпълваше душата с тревога и смут. Безпокоеше го дори не толкова заобикалящото го мъртвило, колкото собствената му неувереност. Мислите му приличаха на описваните от орела кръгове — тръгваха и стигаха пак там. Съществуваше ли тя и имаше ли път до нея? Не беше ли всичко една голяма измама? Не беше ли лудост да се довери на гадателски брътвежи?

— Орел е — въздъхна Бахтияр. — И си лети, накъдето поиска...

* * *

Всичко започна с един сън. Чуден, необикновен, странен като всеки сън. Беше няколко месеца след възкачването му на трона и женитбата му за Мерием. Всъщност сънят не бе нещо особено, но бе тъй осезаем, че когато свърши, на Бахтияр му трябваше известно време, за да разбере, че е буден.

В началото бе мракът. Но не този, който познаваше, не този, в който привикналите към него очи можеха даже да виждат. Мракът от съня на Бахтияр бе абсолютен, неземаен. Сякаш пъкълът бе раззинал бездънната си глъб. И сред тъматата стоеше Бахтияр — уплашен, беззащитен, безпомощен. Колко време продължи това, той не знаеше. Неочаквано тиха музика взриви тишината, слаба дрезгавина проряза мрака. Бахтияр повече усети, отколкото видя, че се намира в пещера. Тайнствена ръка изписваше бавно върху нейните гладки стени огнени знаци, които бяха непонятни за младия халиф. Сетне някой сякаш изсече в тъмнината куб от магическа светлина, той пламна, оживя и в него Бахтияр успя да зърне кръжащ в небесата орел, нащърбен планински зъбер, тъмнеещ вход на скална пещера... Това бе всичко. Видението и писмената изчезнаха, ала в душата на Бахтияр се настани някаква сила, която го караше да си избере желание, някакъв глас сякаш му нашепваше: „Каж ми едно твое желание и аз ще го изпълня!“.

Старият дворцов гадател Ахмад Факр-уд-дин Мохамед Рази не бе само прорицател и тълкувател на знаците на съдбата. Той бе семейният лекар на династията Бахтияр, приятел на покойния баща на халифа, пазител на много тайни, сплетни и амбициозни кроежи... Бахтияр бе израсъл в покоите на Ахмад, напомнящи на нещо средно между обсерватория, аптека, лаборатория и библиотека, доверяваше се изцяло на думите на човека, в чийто скут бе проседял повече, отколкото върху коленете на собствения си баща...

— Странен сън! — рече Ахмад.

— Странен — отвърна като ехо Бахтияр. — Обикновено сънищата ми са призрачни и смътни, избледняват още щом се пробудя. А този бе тъй истински, реален, помня всяка подробност. И все пак бе сън, нещо необикновено, нещо различно от действителността.

— Това е така — каза гадателят, — защото сънят е рожба на душата. Тя е сцената, върху която се разиграват сънищата. Тя, за

разлика от плътта, никога не заспива, но и всякога е различна. Затова и видяното насън е различно от представите ни в будно състояние.

— Ами пещерата? — попита замислено Бахтияр. — Видях я тъй ясно. Нима съществува?

— В древните папируси на етимурейците — въздъхна Ахмад — се споменава за някаква Пещера на желанията. Според легендата тя се намира някъде на края на света, високо в непристъпни планини... Говори се също, че който успее да пристъпи нейния праг, има право да сподели едно свое желание. И то ще се сбъдне! Ала входът на пещерата се пази от злия магьосник Тароксан. С черни заклинания и груба сила той пропъжда малцината преодолели хилядите препятствия по убийствения път...

— И все пак някой е достигал дотам, някой е влизал в пещерата — изрече набързо Бахтияр. — Иначе не би се родила легендата.

— Може и да си прав, но аз се съмнявам в правдоподобността на тази история — каза уморено Ахмад.

— Аз пък вярвам в нея — отсече Бахтияр. — И чудният ми сън вече не ми се струва толкова странен. Той бе знак, Ахмад, знак, предназначен за мен, зов, покана, подкана...

Звездите отдавна бяха подготвили стария гадател за този ден, но той тайно се надяваше, че е сбъркал в изчисленията, че сънят няма да се яви, че Бахтияр ще предпочете разкоша на двореца пред несгодите на пътешествието. Оказваше се, че Ахмад не бе сгрешил. Но това не го радваше!

* * *

Силите им бяха на привършване. Дишаха тежко, на пресекулки, разтваряха жадно дробовете си за оскъдните глътки въздух. Бяха налягали в сянката на огромна скала, издадена като козирка. Бахтияр огледа хората си. Личният му телохранител, преданият до смърт Юсуф, лъскаше ятагана си и се оглеждаше бдително. Огромният чернокож воин Касим, водачът на отряда, превързваше кървящите си рани. Придворният поет Мелконий, приятел на халифа още от детските години, бе задрямал, обронил глава върху гърдите си.

В околния пустинен пейзаж нищо не трепваше. Нямахме я дори реещата се във висините птица. Даже вятърът бе стихнал. И тъкмо наред царящата наоколо тишина се чу хихикане. Някой искрено се кискаше на нещо, което явно му се струваше смешно. На всичко отгоре веселякът се бе покачил на скалната козирка, под която бяха налягали изтощените мъже, и бе седнал така, че мъничките му крачета висяха над главите на спящите. Бахтияр си помисли, че това е халюцинация. Мелконий промърмори в съня си. Само Юсуф скочи на крака и ятаганът му проблесна застрашително. Крачетата, обути в лъскави сини шалвари, се скриха от погледа на Бахтияр, но след миг отново се появиха, за да доведат вече долу и онова, което се намираще над тях. А то бе закръгленото тяло на малко човече с голяма глава, изглеждаща такава навярно и заради огромната жълта чалма, която старателно бе навита около нея.

— Добре дошли в непристъпното царство на злия магьосник Тароксан — разтвори гостоприемно малките си пухкави ръчички човечето.

— Царството на Тароксан? — изправи се Бахтияр, разкършвайки вкочаненото си тяло. — Къде е то?

— Ами всичко това наоколо — искрено отвърна непознатият и след кратка пауза някак обидено додаде: — Какво, малко ли ви се струва?

— А самият Тароксан? — попита отново Бахтияр.

— Ами че той е пред вас! — лицето на шишкото сияеше от радост.

— Не може да бъде — каза Мелконий, който се бе разбудил и с интерес наблюдаваше сценката.

— Внимавай, господарю! — просъска Юсуф, приближи се до Бахтияр и застана в страни от него.

— Разбирам, разбирам — поклащаше обвинително пръст Тароксан, — клюките за мен са достигнали и до вас. Няма прегради за клеветите!

— Но... — понечи да се обади Бахтияр.

— Никакво „но“! Знам какво носи мълвата за мен. Зло старче, владетел на черни магии, бдящ като Цербер пред Пещерата на желанията... Не е ли така? Я сега елате с мене да ви нахраня, пък после ще се обиждаме!

В пещерата на Тароксан бе топло, сухо и тихо. Огромни мечи кожи се намериха за всички, раните бяха намазани с чудодейни мехлеми и вече заздравяваха, от врящото върху тихия огън котле бе разлята най-ароматната гъбена чорба, която Бахтияр бе вкусвал някога. В жарта цвърчаха едри късове дивечово месо. Това изобилие на храна и прясна вода смущаваше. В тази безлюдна пустиня то бе невъзможно. Запитан за това, Тароксан бе отговорил дяволито:

— Е, че нали все пак съм магьосник...

Най-сетне отпочинал, бодър и събрал мислите си, Бахтияр се престраши и попита:

— Това ли е... — с труд започна той. — Това ли е прочутата пещера?

— За Пещерата на желанията ли говориш? — попита с искрен глас Тароксан. — Не, не е това. Това е моята пещера, аз живея тук. Пещерата на желанията е в края на каменната площадка, ей там, зад онази наклонената скала...

— А вярно ли е... — опита се да зададе въпрос Бахтияр.

— Вярно е — отвърна магьосникът. — В пещерата наистина се сбъдва всяка човешка мечта.

Тароксан подаде ръка на младия халиф. Двамата излязоха от малката пещера, обитавана от магьосника, прекосиха изсечената в канарите площадка, под която зееше дълбока бездна, и се озоваха пред тъмнеещия вход на скална пещера. Беше същият вход, мярнал се за миг в чудното видение, бяха вече вижданията на сън нацърбени чукари, извисяващи се наоколо... Само кръжащият в небесата орел го нямаше...

— Днес е петък — ни в клин, ни в ръкав изтърси Тароксан. — А аз съм малко суеверен. В петък въобще не летя...

Но Бахтияр не го чу. Той не сваляше взор от мамещата тъмнина на отвора, стоеше сякаш хипнотизиран, прехласнат, възторжен...

— Всяка човешка мечта? — сякаш в просъница промълви той.

— Не всяка — каза тихо Тароксан, станал неочаквано сериозен. — В пещерата не се сбъдва просто някакво желание, а съкровено желание!

— Какво означава желание? — рече халифът.

— Да искаш — отвърна магьосникът. — Ала едно е да искаш нещо, което знаеш, че е съвсем възможно да получиш, а съвсем друго е

да искаш невъзможното. Искам да пия вода, казвам аз, нагазил до колене в бистрия поток. И само от мене зависи да се наведе и да пия до насита. Но бих ли могъл със същата лекота да кажа: Искам безсмъртие! Кой ще ми го даде? Кого да помоля за него? И ако има кого да помоля, ще има ли той власт да стори това? И ако приемем, че го стори, няма ли сбъдването на моето безразсъдно желание да промени непоправимо нещо друго, нещо може би от друг свят или от друга вселена... Ами ако това струва нечий чужд живот? Каква ще е тогава цената на безсмъртието?

— А каква е цената на желанието? — попита Бахтияр.

— Навярно искреността — повдигна рамене Тароксан.

— Затова ли някои дори я наричат Пещерата на истината?

— И с право. Та нима съкровено, искреното желание не е частица от висшата истина? Та нали точно тогава човек застава сам срещу себе си, срещу огромното и страшно огледало на самопознанието?

Тароксан подкани с жест халифа да седнат върху два големи камъка, които въпреки настръхналия си вид се оказаха удобни като възглавници.

— Но за да застане човек сам срещу себе си, срещу помислите си, срещу истината, той трябва да е много силен — каза Бахтияр, у когото всяка дума на Тароксан явно отприщваше цял поток от мисли.

— Защо пък силен? — подхвърли някак небрежно магьосникът.
— Достатъчно е само да бъде свободен.

— Свободен?

— Е, за такива като теб е малко трудно да разберат какво означава това — иронична усмивка сякаш разряза на две лицето на Тароксан. — Затова ще поясня. Истинската свобода се открива не тогава, когато човек е длъжен да избира, а когато вече е направил избора си. Ти готов ли си с твоя? Или идването ти тук бе само една царска прищявка?

Лицето на Бахтияр пламна. Той все пак бе великият Бахтияр ибн Исмаил Харун ибн Бахтияр, повелителят на Тамилистан, наследникът на Даулатабадския султанат, владетелят на Кашхавския халифат. Нямаше да позволи на някакво дребно магьосниче да го поучава, него, когото години наред обучаваха най-големите мъдреци на Двуречието...

— Чуй ме, уважаеми Тароксане, пазителю на всичките тия камънаци, ти, който вече час ме подвеждаш с изкусните си въпросчета. Ти, който натикваш жалката си свобода в лицето ми, за да ме подиграеш и обидиш моя благороден произход! Подхвърляш, че не мога да мисля свободно, защото съм израсъл в несвободен свят. Дори да е така. Уважи желанието ми да се измъкна от това положение, уважи усилията ми! Вместо да сториш това, ти идваш и почваш да ме поучаваш...

— Не те поучавам — каза тъжно Тароксан. — Опитвам се да те предпазя. Ти за какво мислиш, че вися в този пуцинак? За богатство, за слава? Или смяташ, че си падам по самотата? Не! Стоя, чакам и предупреждавам. Нещо като застъпник съм на онези, които влизат вътре. Говори се, че със заклинания, магии, а дори и с груба сила пропъждам добралите се дотук. Глупости! Задачата ми не е да спирам, а да разбирам. Всъщност, ако трябва да съм докрай откровен, изпитанието не съм аз. Изпитанието е пътят — както този дотук, така и обратният...

— Но аз честно извървах своя път — простена Бахтияр. — Да не мислиш, че ме донесоха на ръце дотук!?

— Пътя ти извървя — рече магьосникът. — Но се съмнявам, че си преплувал между двата бряга, двоумя се дали си прекрачил прага. Защото за да видиш ясно нещата, трябва да преминеш през граница. Иначе оставаш сляп за цял живот. Духовно сляп.

— Аз пък се съмнявам в твоите надути приказки — каза Бахтияр. — Те ме объркват със своите противоречивост и непоследователност. Говореше ми за свободата. Но тя не е само мисъл и слово, а и поведение, право на избор. Аз притежавам богатствата, които ми позволиха да стигна дотук. Аз съм много по-свободен от милионите нещастници, които не могат и едно магаре да си купят. А ти ми говориш, че не си бил сигурен... Че не съм бил преминал някаква си граница...

— Може би един ден ще я преминеш, но сега не си — рече твърдо Тароксан. — Ти си дълбоко убеден, че всичко на този свят може да се купи, че всичко на този свят може да бъде продадено. Ти продължаваш да се самозаблуждаваш, че средствата, с които най-лесно се постига победа над разума, са силата и гнетът. Винаги съм се съмнявал, че един тиранин може да разбере всичко това. Вече не се

съмнявам. Сигурен съм. Влизай! — неочаквано извика магьосникът. — Влизай, но за хора като теб не давам никакви гаранции...

Бахтияр дори не трепна. Той се бе овладял напълно. Гневът му се бе стопил. Халифът обгърна дружески раменете на Тароксан и сведе покорно глава.

— Прав си — каза Бахтияр. — Още не съм готов. Кажи ми поне как изглежда отвътре?

Тароксан вдигна невярващо очи.

— Всъщност — започна неуверено той — пещерата е различна. Тя е такава, каквато я прави душевното състояние на хората в нея. То я променя. Вече ти казах, че се застъпвам за онези, които искат да влязат вътре. И не те излъгах. Има си ритуал, заклинателни слова, магически действия. Но не това е най-важното. Така подготвям хората, но не аз правя подбора. Пещерата сама избира тези, които могат да прекратят в нея.

— Добричките и бедничките — рече подигравателно Бахтияр, — надявам се. А не разните там халифи, султани и други властолюбиви тирани.

— Пещерата допуска и закриля не добрите или лошите, не бедните или богатите, а нещастните — отвърна Тароксан.

— Искаш да кажеш, че в тази тъмна дупка са влизали само светци?

— Не! Много хора с нечисти помисли са допускани в пещерата — чистосърдечно призна магьосникът. — Сред тях имаше и деспотични натури, и сребролюбци, и прелюбодейци... Мнозина даже бяха закоравели престъпници...

— И какво си пожелаваха тези хубавци?

— Обикновено искаха власт и богатства.

— Получаваха ли ги?

— Получаваха ги — каза Тароксан. — Това е Пещерата на желанията. Но много скоро сами слагаха край на своя живот. Всички, престъпили вътре с лоши намерения, загиваха след това. Та затова седя тъдява и си губя времето с момчетии като тебе.

Бахтияр се изправи рязко.

— Прости ми, Тароксане — халифът коленичи и целуна ръка на магьосника. — Мисля, че чак сега разбрах всичко. А е възможно и

нищо да не съм разбрал. Но ако можеш, прости прибързаната ми гневливост.

Неусетно към двамата се бяха приближили и останалите, тръгнали да търсят своя предводител, обезпокоени от дългото му отсъствие. В очите им се четеше недоумение, но скоро искреният смях на Бахтияр го прогони оттам. По лицата на мъжете огряха усмивки. Само това на телохранителя Юсуф остана като закрито от облак. Затова пък ликът на поета Мелконий сияеше и издаваше нетърпението му да узнае колкото се може повече за пещерата. Бахтияр се вгледа в него и, осенен неочаквано от някаква мисъл, се обърна към магьосника:

— Могъщи Тароксане — започна високопарно словото си халифът, — ти ме победи, ти ме спря. Ти ме разубеди с последователността на своите разсъждения и аз се отказвам от съкровенията си мечта да вляза в Пещерата на желанията. Но те моля да разрешиш на моя приятел и придворен поет ангелогласния Мелконий да пристъпи вътре. В стиховете си Мелконий се стреми към съвършенство, нека пещерата му го даде! Нека го дари с гениалност, която той притежава, ала в чиято сила като всеки интелигентен мъж се съмнява!

Като че отекна гръм. Сетне стана тихо. Много тихо. Толкова тихо, че се чуваха въздишките на скалите. Мелконий също въздъхна, сведе поглед и бавно изрече:

— Благодаря за височайшата чест, господарю! Трогнат съм от този жест на благородство и щедрост. Но ми позволи да откажа!

— Защо? — попита Бахтияр. — Нима през целия си живот не си се стремил към това, което казах?

— Ти каза истината, повелителю. Аз продължавам да искам всичко това, ала се стремя да го постигна и докажа чрез творчеството си, чрез стиховете и песните си. Ако пещерата осъществи тези желания, то писането ми след това става безсмислено. А с него и животът ми. Какво ще правя до идването на смъртта, господарю? Не ме лишавай от възможността да се съмнявам в себе си, да се боря, да доказвам пред другите, че ме бива за нещо! Та какво друго освен това е животът!

Бахтияр посърна. Мъжете наоколо усетиха промяната в него. Юсуф погали Мелконий с поглед, ласкав като добре наточен ятаган.

Поетът зиморничаво потръпна.

— Касим — обърна се към чернокожия водач на отряда халифът,
— донеси торбата с китайския прах. Ще разрушим пещерата!

— Но защо? — попита Мелконий.

— Нейното съществуване е безсмислено — каза твърдо Бахтияр.
— Напразно бяхтихме дотук. Отказах се аз, отказа се ти... Да има други доброволци? — младият мъж огледа дръзко скупчилите се около него, които сведоха покорно глави.

Касим дотърча с огромна кожена торба в ръце и чевръсто започна да развързва вървите ѝ. Останалите се заоглеждаха за пукнатини в скалите около входа на пещерата. Мелконий и Тароксан тревожно се спогледаха. Тъкмо тогава се чу вик:

— Тароксане!

По тясната планинска пътека вървеше дете. Беше момиче, нямаше и дванадесет години. Лицето му бе обгоряло от вятъра и слънцето, нозете и ръцете му бяха изранени, ала очите му грейха щастливо.

— Тароксане! — извика повторно то.

— Тук съм — рече Тароксан. — Не викай!

Правеше се на строг хитрецът, но не можеше да скрие своето доволство от появата на момиченцето, защото мъжете бяха изоставили разрушителната дейност, за да задоволят любопитството си.

— Кой от вас е магьосникът Тароксан? — попита детето, след като стъпи на площадката.

— Аз съм — изпъчи се Тароксан.

— Изпраца ме вълшебникът Нух — каза момичето. — Той най-учтиво те моли да ме пуснеш в Пещерата на желанията.

— Какво ще искаш? — запита магьосникът.

— Ще се моля за изцелението на болната ми майка — отвърна детето. — Нух каза, че само пещерата може да ѝ помогне!

— Влизай! — рече Тароксан.

Момиченцето не чака втора подкана. То пристъпи уверено напред и мрачният отвор скоро го погълна. Времето сякаш спря своя безмилостен ход. Тишината отново се разстла наоколо. Мъжете чакаха. Не смееха да се помръднат, сякаш участваха в ритуал, в свещенодействие. Захладня. Скоро падна мъгла. Призрачни сенки покриха скалите и те като че ли оживяха. Гърбавите им силуети

развихряха въображението и всеки от мъжете виждаше в тях кошмарните отражения на собствените си страхове. Само Тароксан мърмореше нещо под носа си. Навярно задължителните за случая заклинателни слова. А може и да се молеше?

Ненадейно мъглата се вдигна, слънчевите лъчи пробиха мрачината и душите на чакащите се отпуснаха. От пещерата излезе детето. Беше смутено, сериозно, пребледняло, ала в малките му черни очички блестеше надеждата.

— Благодаря ти, велики магьоснико — обърна се момиченцето към Тароксан. — Мисля, че всичко е наред.

Само това изрече детето пред слисаните мъже и тръгна обратно по опасния път. Без да отдъхне, без да се обърне назад, без страх. Чак тогава Бахтияр се размърда. Мелконий въздъхна тежко. Тароксан пък се хвърли в краката на халифа.

— Не разрушавай пещерата, господарю! — помоли тихо магьосникът и прилепи молитвено длани пред гърдите си. — Тя е единственото място по цялата земя, което поддържа вярата на хората. У всеки човек, Бахтияре, както има органи на зрението, слуха и обонянието, така има и орган на вярата. Ала у повечето люде той е закърнял, атрофирал. Пещерата е импулсът, който може да съживи този център. Виж колко хора се стремят към нея в очакване на чудото. Ако разрушиш святото място, ще убиеш вярата на хиляди, ще ги направиш нещастни...

— Аз дълбоко се съмнявам — каза Бахтияр, — че щастието може да бъде резултат на чудо. Щастието е край нас, Тароксане, щастието е в самите нас, но ние, хората, още не знаем как да го търсим. В този смисъл пещерата навярно ще ни трябва. Не толкова като Пещера на желанията, колкото като Пещера на истината, като Пещера на вярата. Стани, Тароксане! Чуй волята ми! Нека пещерата остане! Нека великият магьосник Тароксан продължи да я пази, нека продължи да предпазва хората от суетните им и безразсъдни щения...

Още не изрекъл тези думи, Бахтияр залитна встрани. Скалите под него се бяха разтресли, отчупени от снагите им късове полетяха в пропастта, увеличайки след себе си каменни потоци. Призрачната мъгла отново изпълзя изпод нищото. Върху тъмата на пещерния отвор се появи сянка. Сянка на жена, чийто корем, макар и скрит под диплите

на широката ѝ роба, бе щръкнал предизвикателно напред. Видението се раздвижи за миг и изчезна.

— Мерием! — извика Бахтияр.

— Да — рече Тароксан, — жена ти очаква дете. Ще бъде син. Твоят син, Бахтияре.

Бахтияр успя само да прегърне пълничката фигура на магьосника и да промълви:

— Сбогом, Тароксане! Сполай и прощавай!

Свитата му вече бе грабнала оръжията и торбите. Чакаше само неговия знак. И той го даде:

— Тръгваме!

По целия път до кишлака Аибунар над главите им кръжеше сянката на орел. Бахтияр имаше чувството, че птицата му маха с криле. Малко присмехулно наистина, но общо взето дружелюбно и приятелски.

— Този гарван ме дразни... — рече Юсуф, уловил погледа на господаря си.

— Мене пък не — отвърна Бахтияр.

След няколко дни скалата под краката им омекна и мъжете стъпиха върху пръст. Бедна, песъчлива, рохка, но пръст, без която дори Бог не бе успял да мине, за да създаде своето най-възвишено творение.

Мекият пласт под нозете им ставаше все по-крепък. Наближаваха поселението. Мярнаха се каменните плочи на покривите. Вятърът довя мирис на пушек. Чуха се гласове. Гласове на хора. Бахтияр за първи път усети топлината на човешката глъч. Това го сепна. Изненадан вдигна глава.

— Хора! — каза Бахтияр. — Хора!

— Хора, я! — отвърна като ехо Юсуф.

Някъде в кишлака изплака новородено...

Разказът е публикуван в списание „Върколак“, брой 2 от 1997 г. под псевдонима Питър Ърл Грейхеърд, като преводач е посочена Стела Асенова.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.